

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **CC INTERNET s. r. o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupen JUDr. Petrem Doležalem, advokátem se sídlem Mazovská 476/2, Praha 8, proti žalovanému: **Magistrát města Chomutov**, se sídlem Zborovská 4602, Chomutov, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j. 16 A 46/2023-27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j. 16 A 46/2023-27, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně se včasnou žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou prostřednictvím tehdejšího právního zástupce domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat meritorní rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MMCH/77225/3053-p/2018/ODaSČ-PP, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci rozsudku.

[2] Dne 7. 5. 2019 vydal žalovaný příkaz sp. zn. MMCH/77225/3053-p/2018/ODaSČ-PP (dále též „příkaz“), proti kterému podala žalobkyně dne 20. 5. 2019 prostřednictvím Petra Kocourka a dne 19. 12. 2022 prostřednictvím vlastní datové schránky odpor. Dle žalobkyně byl tento druhý odpor podán včas, neboť předmětný příkaz nebyl nikdy doručen zástupci žalobkyně, nýbrž přímo jí a první odpor byl podán osobou neoprávněnou. Zmocnění pro společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., mělo být obsaženo v příjímce ze dne 12. 12. 2018.

II.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Předně zrekapituloval průběh řízení od jeho samotného počátku. Považoval za nesporné, že 1. 11. 2018 ve 14:05 hodin bylo v Chomutově, ul. Příční u č. p. 28, zaparkováno motorové vozidlo registrační značky X tak, že blíže neurčený řidič nerespektoval dopravní značení č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“, na kterém je dopravním značením B 29 stanoven mimo jiné i „Zákaz stání“. Dne 4. 12. 2018 byla provozovateli vozidla doručena výzva k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silniční provozu. Dne 12. 12. 2018 bylo žalovanému doručeno od žalobkyně Sdělení k řidiči vozidla, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno: *„V případě, že dojde k zahájení přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, pak ke svému zastupování pro takovéto (celé) řízení zmocňuji [ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu] obchodní společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o., IČO: 24317594, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, která mi řeší veškerou administrativu a přebírá též mou korespondenci.“* Krajský úřad poté přistoupil k zahájení řízení s žalobkyní, jakožto s provozovatelkou vozila a doručil jí příkaz. Tento příkaz byl doručen žalobkyni dne 7. 5. 2019. Dne 20. 5. 2019 byl podán Petrem Kocourkem jako osobou pověřenou pro výkon funkce člena statutárního orgánu spolku Ochrana řidičů o. s., který byl jednatelem společnosti Pomáháme a chráníme, s. r. o., odpor, který byl správními orgány vyhodnocen jako odpor opožděný a podaný osobou neoprávněnou. Dne 19. 12. 2022 byl doručen žalovanému odpor žalobkyně. S ohledem na uvedené krajský soud posuzoval včasnost odporu podaného dne 19. 12. 2022, neboť odpor podaný dne 20. 5. 2019 nebyl podán osobou k tomu oprávněnou.

[4] Krajský soud se předně zbýval tím, zda podání žalobkyně doručené žalovanému dne 12. 12. 2018 obsahovalo řádně udělenou plnou moc a zda měli být případně žalobkyně či její údajný zmocněnec vyzváni k odstranění nedostatku podání podle § 37 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že plná moc je dle ustálených judikatorních i doktrinálních závěrů jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, přičemž dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srov. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit. Konstatoval, že ačkoliv podání učiněné žalobkyní bylo zasláno prostřednictvím datové schránky žalobkyně, samotné zmocnění nebylo opatřeno žádným podpisem, vlastnoručním či elektronickým. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019-33, dospěl k závěru, že údajná plná moc ze dne 12. 12. 2018 (součást podání nazvaného Sdělení k řidiči vozidla) nesplňuje výše uvedené požadavky na procesní plnou moc ve správním řízení, neboť na ní absduje právě podpis zmocnitele a datum. Skutečnost, že uvedené bylo zasláno z datové schránky žalobkyně nemůže na věci ničeho změnit, neboť na toto zmocnění nelze vztáhnout fikci podpisu. Nadto dodal, že z uvedeného zmocnění není zřejmé, zda ji za žalobkyni udělila osoba k tomu oprávněná. Dospěl k závěru, že za situace, kdy ještě před zahájením správního řízení

pokračování

žalobkyně neplatně udělila plnou moc, a žalovaný následně vedl správní řízení s řidičem vozidla, neměl s ohledem na zásadu procesní ekonomie povinnost žalobkyni vyzvat k odstranění vad plné moci. Žalovaný postupoval správně, když příkaz doručoval přímo žalobkyni a předmětný příkaz nabyl právní moci již dne 16. 5. 2019. Uzavřel, že odpor podaný žalobkyní 19. 12. 2022 byl podán opožděně a žalovaný nebyl nečinný.

III.

[5] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku platnosti udělené plné moci. Trvala na tom, že platně udělila plnou moc a doručování příkazu jí samotné nemělo právní účinky a odpor podaný dne 19. 12. 2022 byl včasný, neboť nikdy nebyl doručován zástupci. Žalovaný proto měl povinnost vydat rozhodnutí ve věci. Odkázala přitom na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 2 As 103/2023-47. Ten v obdobné věci konstatoval, že plná moc nemusí být vyhotovena na samostatné listině. K tomu dodal, že pokud účastník řízení předloží plnou moc jako součást podání a bez podpisu zmocněnce, nemůže to samo o sobě založit pochybnosti správního orgánu o zastoupení a není to důvodem k tomu, aby účastníka řízení či jeho zmocněnce vyzval k odstranění vad plné moci. Ve světle rozsudku rozšířeného senátu dále uvedla, že z povahy plné moci jako jednostranného právního jednání vyplývá, že může být obsažena v jakémkoliv podepsaném podání, ať už v listinné nebo elektronické podobě. Tyto požadavky jsou splněny i tehdy, pokud je plná moc obsažena v podání doručeném správnímu orgánu prostřednictvím informačního systému datových schránek (§ 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Vzhledem k tomu, že úkon (deklarace zmocnění) byl učiněn osobou dle § 8 odst. 1 až 4 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů nebo pověřenou osobou (jinou osobou ani prostřednictvím datové schránky učinit nelze), měl stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný. Formu zmocnění ve sdělení správnímu orgánu proto považovala za řádnou deklaraci zmocnění. Měla za nesporné, že v projednávání věci lze uplatnit tzv. fikci podpisu.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že postupoval podle dřívější judikatury Nejvyššího správního soudu k prokázání zmocnění. Nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že se fikce podpisu uplatní i při podání právnické osoby. Z doručeného sdělení dle něj není patrné, zda jej činila osoba oprávněná za stěžovatelku jednat, neboť se dá předpokládat, že do datové schránky má přístup nějaký administrativní pracovník. Fikce podpisu se dle názoru žalovaného v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v rozsudku ze dne 23. 4. 2019, č. j. 4 As 29/2019-33 nemůže uplatnit na plnou moc udělovanou k jednání za právnickou osobu, protože není bez pochybností prokázáno, že takovou plnou moc udělila osoba k tomu oprávněná. K tomu dále poukázal na to, že procesní postup stěžovatelky, byť by mohl být formálně bezvadný, může být s ohledem na okolnosti případu považován za zneužití práva. Současně poukázal na přestupkovou minulost stěžovatelky a procesní postupy, které uplatňuje ve správních řízeních. Setrval na názoru, že ani on, ani krajský soud nepochybili a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Předmětem sporu v projednávané věci je posouzení včasnosti odporu podaného dne 19. 12. 2022 proti příkazu ze dne 7. 5. 2019, resp. zda byl žalovaný nečinný, pokud nepokračoval ve správním řízení a nevydal rozhodnutí ve věci. Podstatou stížní argumentace je tvrzení stěžovatelky o platném zmocnění společnosti Pomáháme a chráníme s. r. o., které bylo součástí sdělení ze dne 12. 12. 2018, adresovaného správnímu orgánu. Vzhledem k tomu, že žalovaný po celou dobu jednal přímo se stěžovatelkou, měla za to, že nikdy nedošlo k řádnému doručení příkazu, tudíž nepočala běžet lhůta pro podání odporu. Otázkou platnosti zmocnění vtěleného do podání účastníka řízení prostřednictvím datové schránky se zabýval rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, č. j. 2 As 103/2023-47.

[10] Podle § 90 odst. 1 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem.

[11] Z § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyplývá, že proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

[12] Podle § 30 odst. 1 správního řádu jménem právnické osoby činí úkony ten, kdo je k tomu oprávněn v řízení před soudem podle zvláštního zákona.

[13] Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že *„[ú]častník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“*

[14] Plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, přičemž dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Obsahem průkazu plné moci musí být konkrétní rozsah zmocnění (srov. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26).

pokračování

[15] V projednávané věci stěžovatelka v podání ze dne 12. 12. 2018 nazvaném Sdělení k řidiči vozidla mimo jiné uvedla, že v případě, že dojde k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, zmocňuje ke svému zastupování pro celé takové řízení společnost Pomáháme a chráníme, s. r. o. Ve výše uvedeném sdělení je k identifikaci osoby poskytující toto sdělení uvedeno: „CC INTERNET s. r. o., IČO: 28721021, adresa trvalého pobytu Kaprova 42, 110 00 Praha“. Předmětné podání stěžovatelky bylo žalovanému zasláno prostřednictvím datové schránky stěžovatelky.

[16] Podle § 2 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) je datová schránka elektronické úložiště, které je určeno k doručování orgány veřejné moci, provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, dodávání dokumentů fyzických osob, podnikajících fyzických osob a právnických osob.

[17] Podle § 18 zákona o elektronických úkonech platí, že fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky. Úkon učiněný osobou uvedenou v § 8 odst. 1 až 4 tohoto zákona nebo pověřenou osobou, pokud k tomu byla pověřena, prostřednictvím datové schránky má stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.

[18] Z § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech plyne, že *„[k] přístupu do datové schránky právnické osoby je oprávněn statutární orgán právnické osoby, člen statutárního orgánu právnické osoby nebo vedoucí organizační složky podniku zahraniční právnické osoby zapsané v obchodním rejstříku, pro něž byla datová schránka zřízena.“*

[19] Na základě shora uvedeného a při zohlednění nedávného rozsudku rozšířeného senátu č. j. 2 As 103/2023-47, dospěl Nejvyšší správní soud k tomu, že závěry krajského soudu již neobstojí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za hájení svých práv je zodpovědný především sám účastník správního řízení. Pokud si za zmocněnce zvolí osobu, která nebude jeho práva hájit dostatečně, je to věcí vnitřního vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem, nikoliv správního orgánu. To obdobně platí v případě, kdy účastník udělí plnou moc někomu, kdo jeho zástupcem ve skutečnosti není; v takovém případě nutně ponese důsledky svého počínání (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 4 As 111/2016-35 nebo ze dne 13. 6. 2023, č. j. 6 As 58/2023-30). Není přitom důvodu, aby správní orgán podrobněji pátral, zda skutečně mezi zmocněncem a zmocnitelem existuje právní vztah, jehož obsahem je zastupování účastníka správního řízení, nepřistoupí-li k tomu další okolnosti, které by jeho pochybnosti dostatečně odůvodňovaly. To samozřejmě platí do okamžiku, než zmocnitel nebo zmocněnec výslovně správnímu orgánu nesdělí, že vztah zastoupení s konkrétním zmocněncem neexistuje. V takovém případě nelze od okamžiku doručení takového sdělení dále k plné moci přihlížet. Nadto správní orgán může v případě pochybností vydat výzvu účastníkovi řízení či jeho zmocněnci, aby prokázali zmocnění (rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-26). Je přitom třeba zdůraznit, že pokud § 33 odst. 1 správního řádu výslovně nestanoví jako náležitost písemné plné moci její akceptaci ze strany zmocněnce,

resp. jeho podpis, nemůže správní orgán prokázání zastoupení takovými požadavky na obsah plné moci podmínit.

[20] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku 2 As 103/2023-47 konstatoval, že „z povahy plné moci jako jednostranného právního jednání vyplývá, že může být obsažena v jakémkoliv podepsaném podání, ať už v listinné nebo elektronické podobě. Tyto požadavky jsou splněny i tehdy, pokud je plná moc obsažena v podání doručeném správnímu orgánu prostřednictvím informačního systému datových schránek (§ 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Ostatně obdobně vykládá aktuální komentářová literatura i § 28 o. s. ř. Podle ní „plnou moc je třeba udělit písemně nebo ústně do protokolu. Blíže zákon formu plné moci nepředepisuje, proto postačí v případě písemné formy jakákoliv listina, z níž bude vyplývat pověření zástupce k zastupování před soudem.“ (Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer 2016, str. 131). Nebo „plnou mocí se přitom rozumí jakákoliv listina vlastnoručně podepsaná účastníkem řízení, z níž lze vyčíst vůli účastníka, aby byl určitou osobou zastupován (nemusí být nadepsána plná moc, může jít o součást smlouvy, dohody či jiné listiny“ (Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck 2021, str. 122). Rozšířený senát je proto názoru, že tyto náležitosti mělo i podání posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č. j. 1 As 373/2019 - 22, ačkoliv je předkládající druhý senát vyložil tak, že nešlo o projev vůle, ale informaci o tom, koho si účastník řízení zvolil za zmocněnce. V tehdejší řízení zvolil účastník řízení formulaci „Pro další řízení jsem si zvolil coby svého zástupce advokáta Mgr. Kamila Fotra, zapsaného v matrice ČAK pod č.: 4862.“. Jak uvedeno výše, plná moc je jednostranným právním jednáním, osvědčujícím existenci zastoupení vůči třetím osobám, proto i taková formulace z pohledu náležitostí plné moci ob stojí.“ (důraz přidán soudem).

[21] Nejvyšší správní soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že ze strany stěžovatelky šlo o jednoznačný projev vůle, aby ji v případě zahájení přestupkového řízení zastupovala konkrétní a přesně identifikovaná osoba. V nyní projednávané věci předložil plnou moc k zastupování v řízení účastník řízení. Plná moc splňovala zákonem dané požadavky a jelikož ji do řízení vnesl sám účastník, nemohlo být sporu o tom, že tím projevil vůli být zastupován konkrétním zástupcem. Ničeho na tom nemůže změnit ani to, že projev vůle učinila právnická osoba. Ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, se má za to, že tento úkon učinila osoba oprávněná a lze na něj uplatnit tzv. fikci podpisu.

[22] Zdejší soud si je vědom obstrukčních praktik v oblasti přestupků na úseku silniční dopravy, které se v mnohých případech týkají právě i udělování plných mocí. Připouští i to, že udělení ne zcela standardní plné moci v samotném podání účastníka řízení a následná neaktivita zmocněnce kladou na správní orgán daleko vyšší nároky na posouzení plné moci. Tyto skutečnosti však nemohou samy o sobě odůvodnit závěr, že jednání je obstrukční. K tomu je vhodné doplnit, že označení zástupce, který by se zastoupením nesouhlasil, nemůže založit pochybnosti o obstrukčním jednání, neboť důsledky označení zástupce, který ve skutečnosti z hlediska vnitřního vztahu zastoupení zmocnění nepřijal, nese pouze účastník řízení. Přesto kasační soud považuje za vhodné připomenout, že je možné na obstrukční praktiky účastníka řízení či zmocněnce usuzovat i z minulé zkušenosti, kterou správní orgán s těmito osobami již učinil v předchozích řízeních (rozsudek

pokračování

rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS). Správní orgány proto mohou vzít i při hodnocení plné moci v úvahu, že určitá osoba se v minulosti opakovaně a soustavně v jiných typově obdobných řízeních dopustila takových praktik právě v souvislosti se zastupováním. Tímto způsobem však v projednávané věci žalovaný nepostupoval a na případné obstrukční jednání poukázal až v soudním řízení, v němž se pokusil svůj postup obhájit. Takto dodatečně již nelze nalézat další důvody pro pochybnosti o vztahu zastoupení.

[23] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že krajský soud se v rámci posouzení platnosti zmocnění uděleného ve sdělení řidiče ze dne 12. 12. 2018 vrátil opět na začátek řízení, aniž by reflektoval, že takové řízení již mělo být vedeno ve vztahu k prvnímu odporu. Stěžovatelka v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, aby soud uložil žalovanému povinnost doručit příkaz ze dne 7. 5. 2019, č. j. MMCH/77225/3053-p/2018/ODaSČ-PP, zástupci stěžovatelky ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozsudku soudu. Tato žaloba byla pro nepřípustnost odmítnuta. Za situace, kdy proti předmětnému příkazu byl dne 20. 5. 2019 podán odpor, který stěžovatelka považovala na rozdíl od správních orgánů za řádný a včasný (ačkoliv nyní tvrdí opak), bylo namíste podání žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s., kterou se může adresát příkazu domáhat vydání meritorního rozhodnutí v řízení o přestupku. Takovou žalobu však stěžovatelka nepodala a svoji liknavost se snažila zhojit podáním nového, v pořadí druhého odporu dne 19. 12. 2022, o kterém tvrdí, že je včasný.

[24] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud v dalším řízení posoudí na základě individuálních skutkových okolností, jak platnost udělené plné moci, tak i případné obstrukční jednání stěžovatelky. V této souvislosti může uvážit i o přípustnosti podaného odporu ze dne 19. 12. 2022, jestliže v řízení již byl na základě její vůle jeden odpor podán (dne 20. 5. 2019).

[25] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

David Hipšr
předseda senátu